

Между множеството лесно се забѣлѣзваха поблѣднѣлитѣ отъ страхъ иерусалимски дворяни. — Хицковци, Менделевци и проч. Нѣкои отъ тѣхъ бѣха съ форменни фуражки, съ шпори и нагайка въ рѣка, или затѣкната въ ботуша. Цѣлата тѣзи збирщина отъ разни Мойшевци и проч. съставляваха частъ отъ грабителската еврейска компания „Коганъ, Грегерь и Горвицъ“. Тѣ бѣха достойни агенти на казаната компания. Както хищнитѣ звѣрове слѣдятъ своитѣ жертви, за да се хвърлятъ, въ удобенъ моментъ, върху имъ; тѣй сѣщо всичкитѣ тѣзи агенти, въ всѣка ново заета отъ войскитѣ мѣстность, се хвърляха върху населението и започваха да скубятъ и скубятъ безъ милостъ. Тѣ прѣдъ нищо не се спираха; пущаха въ ходъ всевъзможни машинации, фалшификации, застрашавание, па даже и побой. Впрочемъ, побоя биваше на рѣдко, защото населението, като виждаше, въ носителя форменната фуражка съ кокарда — Царски челоуѣкъ и безъ него отдаваше всичко безпрѣкословно.

Чудно е, обаче това, че въ числото на тѣзи пиявици-скубачи се намираха по нѣкога и Българи. Но това, за щастие, бѣха единични личности.

„Нѣма стадо безъ мърша“ казва Българската пословица и тя се оправдаваше въ случая. Такава една мърша, която сама обичаше да се кичи съ названието „патриотъ“, азъ срѣцнахъ днесъ на една отъ Търновскитѣ улици между множеството народъ. Този „патриотъ“ бѣше моя старъ познайникъ С.

— Е, кого виждамъ? се обърнахъ азъ къмъ него и, безъ забикалки, продължихъ: какво търсишъ тукъ? На такъвъ патриотъ, като тебъ, не му прилича нагайка въ рѣка. Ти, който викаше винаги: „или да умремъ, или да се освободимъ“, сега трѣбваше да имашъ въ рѣцѣтъ си пушка, вмѣсто нагайка, и да бждешъ тамъ, гдѣто сѣ истинскитѣ патриоти . . .

— Сега тамъ е ваша работа, ми отговори патриота С. авторитетно. Моята ще бжде послѣ . . .

И дѣйствително „работата“ на С. се оказа да е била за послѣ. България дълго врѣме ще помни „работата“ на тоя патриотъ.